Venstres landsmøde i 1984 sagde næsten enstemmigt stop for den fortsatte underminering af Danmarks vestorienterede udenrigs- og sikkerhedspolitik.
Kun 2 dage senere brød 6 socialdemokratiske folketingsmedlemmer partidisciplinen og sagde nej til flere fodnoter. Det skal de ikke have utak for, men det skal heller ikke glemmes, at de indtil da - den ene gang efter den anden - havde været med til at påtvinge regeringen nogle standpunkter, de selv vidste kunne skade Danmarks interesser.
Vælgerne er blevet vildledt. De måtte tro, at et flertal i Folketinget var negativt indstillet overfor NATO og EF, og at vi egentlig kun var med, fordi vi var nødt til det.
Den anvendte metode er kendt. Den bruges i hele den vestlige verden. Et lille mindretal på den yderste venstrefløj - som regel organiseret af kommunisterne - lægger pres på et andet lille mindretal, venstrefløjen i det store Socialdemokrati og truer dette partis enhed.
Ledelsen er for slap eller for opportunistisk til at stå ved sit samarbejde med USA og Vesteuropa, og så ender det med, at den socialdemokratiske folketingsgruppe stemmer for noget,
som kun et lille mindretal ønsker.
Da Venstres landsmøde sagde stop, viste det sig, at det var Lasse Budtz, der var papirtigeren. Når det bliver alvor, er der stadig et flertal i Folketinget for et loyalt samarbejde med USA og Vesteuropa, ganske som der er det i befolkningen.
I 1985 har vi en tilsvarende situation i vort forhold til EF's fremtid. Der har tilsyneladende været et flertal i Folketinget imod at overholde de EF-aftaler, vi har indgået og imod, at det europæiske samarbejde udvides og effektiviseres.
En dygtig propaganda ledet af den såkaldte Folkebevægelse, der har sine rødder i Moskva, har gjort udtrykket Europæisk Union til en skraldebøtte, der kan fyldes med alle mulige vilde påstande, som ingen af de andre medlemslande går ind for.
Før udenrigsministeren tog fat, havde næsten ingen ansvarlige politikere talt rent ud. Tværtimod gik bestræbelserne nærmest ud på at bagatellisere vores vitale interesser. End ikke Europabevægelsen eller EF-kommissionens velforsynede informationskontor frigjorde sig fra den lunkne opportunisme, som et flertal på Christiansborg bevilligede penge til. Europaparlaments informationskontor var det eneste åndehul for en ukontrolleret information. Det skulle nødig føre til, at det nu bliver underlagt en partipolitisk ledelse.

Det lykkedes at få et flertal i befolkningen til at tro, at et flertal i befolkningen er imod det samarbejde, som er uundværligt for Danmark. Informationen blev så ringe, at selv de gode viljer gik i skoven.
Statsministeren har nogle gange sagt, at ideologi er noget bras. Det, han mener, er sikkert rigtigt nok, men det kan forstås anderledes. Ideer er ikke noget bras, og visse principper er bedre en lunken opportunisme.
Venstre er så heldig at kunne takke udenrigsministeren direkte i denne sag, og det skal også komme fra en, hvis tilknytning til partiet stammer fra denne sag.
Formanden bedes hilse udenrigsministeren og give tilslutning
til den linie han har valgt. At bøje sig for den parlamentariske nødvendighed, at gøre sit bedste for at forklare selv de mest umulige fordomme, og alligevel - og ikke mindst at nægte at medvirke til at narre befolkningen og at fastholde at det europæiske samarbejde ikke kun er noget, vi er med til fordi vi er nødt til det, men også fordi det i sig selv er noget godt.
De personlige angreb, han dermed udsætter sig for, kommer fra folk, der er fornærmede over, at de ikke uimodsagt kan få lov til at føre befolkningen bag lyset.